

Warszawa, dnia 29 grudnia 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 510/23

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy stażysta Nina Maletka

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 19 grudnia 2023 r.

5 sprawy R. M., syna M. i J., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 276 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej i obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 21 grudnia 2022 r. sygn. akt III K 851/19

11 I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zaostrza orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie I karę grzywny do 300 (trzystu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda, w pozostałej części utrzymując go w mocy;

12 II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 510/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 851/19.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi				

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		R. M.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) k.355 Karta karna - k.369
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa niekaralność	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby lub podmioty, nie były	

		kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 92 kpk oraz art. 424 S 1 pkt I kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, poprzez zaniechanie dokonania ustaleń, czy postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 24 kwietnia 2019r. sygn. akt (...) (...) o dopuszczeniu komandytariusza E. M.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

do przejrzenia ksiąg i dokumentów (...) Sp. z o. o. Sp. k. od którego następnie została wniesiona apelacja przez R. M. - prezesa zarządu (...) sp. z o.o. ma charakter decyzji prawomocnej oraz poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku ustaleń wskazujących, że E. M. uzyskała dostęp do portalu biura (...) oraz co najmniej dokonała otwarcia plików zawierających dokumentację (...) spółki (...) za okres 2019-2020, na co wskazuje treść korespondencji e-mailowej z dnia 23 września 2020r. oraz z dnia 16 grudnia 2020r. (k. 225 oraz k. 231, tom II akt sądowych) a przez to niedochowanie obowiązku oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w postępowaniu, braku dokonania prawidłowej ich oceny, niewskazaniu dlaczego opisane powyżej okoliczności wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zostały pominięte, co miało znaczenie dla ustalenia prawidłowych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla oceny czynu przypisanego oskarżonemu, a tym samym uniemożliwia to należyta kontrolę instancyjną orzeczenia

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia

	<p>i mający wpływ na jego treść, polegający na niewłaściwej ocenie i interpretacji zebranego materiału dowodowego poprzez wyciągnięcie wadliwych wniosków opartych na niepełnej ocenie materiału dowodowego i przyjęcie, że zebrany materiał dowodowy uzasadnia uznanie, że oskarżony R. M. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 276 1 kk, w sytuacji gdy jego wszechstronna analiza prowadzi do przeciwnego wniosku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>Ilość, rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów podniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, które były w dużej mierze zbieżne, przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że nie ulega wątpliwości, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich</p>			

przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniemu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np.

pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów

swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie stwierdzając winę oskarżonego.

Uprawnienie oskarżycielki subsydiarnej do zapoznawania się z całokształtem dokumentacji przedmiotowej spółki wynika wprost z przepisów kodeksu spółek handlowych, to jest art. 120 § 1 ksh. Przewiduje on, że komandytariusz - którym niewątpliwie

była - ma prawo żądać odpisu sprawozdania finansowego za rok obrotowy oraz przeglądać księgi i dokumenty celem sprawdzenia jego rzetelności. Przyznanie mu ustawowego prawa kontroli oznacza, że ma prawo żądać tych dokumentów, a spółka obowiązana jest mu je udostępnić. Komandytariusz nie ma obowiązku wskazania przyczyny, a spółka nie może uznać, że jest ona nieistotna. Komandytariusz może żądać odpisu sprawozdania finansowego za każdy rok. Odnośnie dokumentów, z którymi ma prawo się zapoznać, to ustawodawca nie limituje rodzaju tych dokumentów. Prawo komandytariusza nie dotyczy jedynie dokumentów ściśle księgowych, ale również umów zawartych przez spółkę, których treść ma przecież wpływ na rzetelność sprawozdania finansowego (Komentarz do art. 120 KSH red. Jara 2023, wyd. 27/T. Szczurowski).

Uprawnienia oskarżycielki subsidiaryjnej nie tworzyło zatem postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt (...) (...), które było odrębnym źródłem tego uprawnienia powstałym w trybie art. 120 § 2

ksh, nazywanym sądowym prawem kontroli. Z tych względów jego prawomocność nie miała żadnego znaczenia dla istnienia po stronie oskarżonego obowiązku współdziałania w tym przedmiocie. Tym bardziej, że miał na to istotny wpływ, kwestionując w/w orzeczenie i de facto przedłużając postępowania. Co więcej, oskarżycielka subsydiarna nie musiała przedstawiać oskarżonemu tego postanowienia ani innego dokumentu.

Kluczowe jest, że miała status komandytariusza i poinformowała oskarżonego o takim zamiarze, a ten jej to uniemożliwił. Przy czym zarzut obejmuje okres od kwietnia 2018 r. do września 2019 r., w którym niewątpliwie żądane dokumenty nie zostały udostępnione. Tym samym - wbrew twierdzeniom prokuratora - nie ma znaczenia, że oskarżycielka subsydiarna miała uzyskać później, bo we wrześniu 2020 r., dostęp do portalu biura rachunkowego i wejść w posiadanie plików zawierających dokumentację rachunkową za 2019-2020 r., o czym w/w podmiot powiadomił oskarżonego w grudniu 2020 r. Poza tym komandytariusz powinien mieć wgląd do

całości dokumentacji, w tym przypadku za okres od 2013 r. do dnia 27 sierpnia 2019 r. Przekazanie jedynie części, która mogła być przecież wyselekcjonowana, jest oczywiście niewystarczające, mogą tworzyć niezgodny z rzeczywistością obraz spółki. To, że żądanie oskarżycielki subsydiarnej zbiegło się z zainicjowaniem przez nią postępowania rozwodowego, do czego doszło w czerwcu 2018 r., nie ma znaczenia. Skarżący twierdził, że oskarżycielka subsydiarna chciała wykorzystać przeciwko niemu pozyskane w ten sposób informacje. Równie dobrze można jednak stwierdzić, że oskarżony chciał przez to zataić faktyczną sytuację przedmiotowej spółki. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, oskarżycielka subsydiarna miała prawo otrzymać odpisy sprawozdań finansowych oraz przeglądać księgi i dokumenty spółki celem sprawdzenia ich rzetelności. Idąc tokiem rozumowania oskarżonego, to w/w przepis miałby odmienną treść. W szczególności przewidywałby konieczność uzyskania uprzedniej zgody, która w sytuacjach konfliktowych zawsze byłaby negatywna, pozwalając uniknąć weryfikacji i podjęcia

stosownych działań.
Powyższe powinno mieć
miejsce na każde żądanie i
w dodatku niezwłocznie.

Wbrew twierdzeniom
skarżących doszło do
wyczerpana przez
oskarżonego znamion
czynu zabronionego z art.
276 kk, polegającego na
ukrywaniu dokumentów.
Wprawdzie dokumentacja
przedmiotowej spółki
powinna znajdować się
w jej siedzibie lub
w biurze rachunkowym,
jednak po pierwsze nie
musiało tak być, po drugie
oskarżycielka subsydiarna
sama tego nie wiedziała,
zwracając się o wskazanie
miejsca, gdzie może się
z nią zapoznać, a po
trzecie, nawet gdyby
się tam pojawiła, to
nie doszłoby do tego
bez zgody oskarżonego.
Nieprawdopodobnym jest,
żeby była to własna decyzja
biura rachunkowego,
które działa przecież na
zlecenie przedmiotowej
spółki i które -
wiedząc o konflikcie z
oskarżycielką subsydiarną
- musiało uzależniać to
od zgody oskarżonego.
Gdyby było inaczej,
to do zainicjowania
niniejszego postępowania
z pewnością by nie doszło.
Co więcej, wielokrotnie
kierując korespondencję
w tym przedmiocie
do biura rachunkowego
oskarżycielka subsydiarna
przesyłała ją także do
oskarżonego.

Nieprawdopodobnym jest,

żeby pomiędzy biurem rachunkowym a nim nie było żadnego przepływu informacji. Gdyby taka zgoda została przez niego wyrażona, to z pewnością taka korespondencja zostałaby załączona, mogąc wówczas przemawiać za zwolnieniem go od odpowiedzialności karnej. Chybione są zatem twierdzenia, że powinni ją ponosić co najwyżej pracownicy tego biura, a nie oskarżony, który w dodatku miał w tym oczywisty interes. Chociażby przez pryzmat w/w postępowania rozwodowego. Poza tym rolą komandytariusza nie jest szukanie tej dokumentacji. Po zgłoszeniu żądania uzyskania odpisów sprawozdań finansowych i zapoznania się z innymi dokumentami oskarżony powinien udostępnić te pierwsze, a co do drugich, to poinformować, gdzie się znajduje i wydać stosowne dyspozycje, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Jak słusznie podnosi się w orzecznictwie, ukrycie dokumentu ma miejsce wówczas, gdy dokument, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie dysponować, został umieszczony w takim miejscu, o którym osoba uprawniona do dysponowania nie wie lub do którego nie ma dostępu albo ma dostęp

utrudniony (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 81/17). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy nie sposób sobie wyobrazić sytuacji, w której oskarżycielka subsydiarna przychodzi do biura rachunkowego, w którym mogłaby się znajdować omawiana dokumentacja i samowolnie ją przegląda, a tym bardziej jej poszukuje. Ponadto mogło się także zdarzyć, że dokumentacja znajdowała się nie w jednym, ale w kilku miejscach, w tym w siedzibie przedmiotowej spółki, o domu oskarżonego nie wspominając. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się tego przestępstwa umyślnie. Tym bardziej, że najpierw deklarował współpracę, z czego później się nie wywiązywał, jak również zbiegło się to z jego innymi działaniami zmierzającymi do ograniczenia oskarżycielce subsydiarnej możliwości działania w przedmiotowej spółce.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.			
Biorąc pod uwagę, że podniesione zarzuty były bezzasadne, to na uwzględnienie nie zasługiwał także związany z nimi wniosek. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie stwierdzając winę oskarżonego.			
Lp.	Zarzut		
	Pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary i błędne przyjęcie w wyroku, że adekwatną karą będzie kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 30 zł, podczas gdy Sąd sam w uzasadnieniu stwierdził, iż zachowanie oskarżonego było bezprawne, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy, zaś sam oskarżony prowadzi kilka spółek i osiąga wysokie dochody, zatem orzeczona kara nie jest surowa i nie spełnia realnej dolegliwości, jak również nie ma charakteru prewencji indywidualnej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	- kara jest wręcz iluzoryczna.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.			
<p>Zarzut był zasadny i zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.</p> <p>Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia</p>			

2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości

społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Czyn z art. 276 kk jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda, co dawało kwotę 6.000 złotych. Minimalna liczna stawek dziennych wynosiła 10 a maksymalna

540. Przy czym stawka dzienna nie można być niższa niż 10 złotych i wyższa niż 2.000 złotych.

Tymczasem oskarżony jest człowiekiem majątnym, który przez okres kilkunastu miesięcy uniemożliwił oskarżycielce subsydiarnej nie tylko zapoznanie się z dokumentacją spółki, ale też - co należy wyraźnie podkreślić - reagowanie na podejmowane decyzje. Kierował się tu wyłącznie własnym interesem. Orzeczona wobec niego kara grzywny była zdecydowanie zbyt łagodna i nie stanowiłaby dla niego odpowiedniej dolegliwości. Z tych względów, przyznając co do zasady rację oskarżycielce subsydiarnej, zmieniono zaskarżony wyrok poprzez jej zaostwienie. Ostatecznie wymierzona kara grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 40 złotych każda, co dawało kwotę 12.000 złotych, a więc dwukrotnie wyższą, jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, jak również sytuacji materialnej i możliwości zarobkowych oskarżonego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez

zasadny

<p>orzeczenie wobec oskarżonego R. M. kary grzywny w wysokości 540 (słownie: pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny po 2.000 (słownie: dwa tysiące) złotych jedna.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był częściowo zasadny. O ile bowiem maksymalna liczba stawek i maksymalna wysokość stawki byłyby zbyt surowa, o tyle zaostrenie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, dające kwotę dwukrotnie wyższą, było odpowiednie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: 1. błąd w ustaleniach faktyczny sprawy polegający na: - błędnym ustaleniu, że fakt niewydania E. M. dokumentacji finansowo księgowej spółki (...) sp. z o.o. sp.k. w okresie objętym aktem oskarżenia przez pracowników biura (...) oznacza, że oskarżony R. M. zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 276 k.k. podczas gdy oskarżony nie ponosi odpowiedzialności za działania osób trzecich</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

skoro bowiem biuro (...) ww. dokumentów nie wydało pomimo przedstawienia im przez oskarżycielkę subsidiaryną E. M. prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 roku, sygn. akt. (...) (...), który zobowiązywał do wydania ww. dokumentacji (...), to odpowiedzialność tą ponoszą pracownicy ww. biura nie oskarżony R. M.;

- nieprawidłowym przyjęciu, że R. M. nie odpowiedział na pisma oskarżycielki posiłkowej E. M. z dnia 11 i 12 czerwca 2018 roku i nie przesłał jej dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k. podczas, gdy wiadomością e-mail z dnia 14 czerwca 2018 roku (k. 25- 25v) R. M. przesłał E. M. dokumentację (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. sp.k. tj. sprawozdania finansowe ww. Spółek za lata 2017 i 2017, którą wówczas dysponował, co potwierdza, że oskarżony nie miał zamiaru ukrywania ani też usuwania dokumentacji finansowo - księgowej ww. Spółki;

2. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego:

- okoliczności, że oskarżycielka subsydiarna E. M. wiedziała gdzie znajduje się dokumentacja (...) sp. z o.o. sp.k. już od 2013 roku albowiem była prokurentem ww. Spółki i miała stały kontakt z biurem (...), co potwierdzają wysyłane przez nią wiadomości mailowe do ww. biura (w aktach sprawy), subsydiarny akt oskarżenia, pisma składane w toku postępowania rozwodowego (III C 950/18), treść wniosku o udostępnienie dokumentów procedowanego przed sądem gospodarczym oraz zeznania E. M. w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym na rozprawie w dniu 03 listopada 2022 roku, a zatem brak jest podstaw do uznania, że doszło do realizacji przez R. M. przestępstwa z art. 276 k.k. albowiem oskarżony ani nie ukrywał ani nie usuwał ww. dokumentacji zgodnie z definicją słownikową ww. pojęć;

- okoliczności wynikających z wyjaśnień R. M. złożonych na rozprawie w dniu 03 listopada 2022 roku, z których wynika, że oskarżycielka subsydiarna E. M. nigdy nie przekazała oskarżonemu osobiście prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 roku, sygn. akt. (...) (...) w celu uzyskania dostępu do dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k., R. M. nie mógł zadośćuczynić przedmiotowemu zobowiązaniu;

- okoliczności, że oskarżycielka subsydiarna E. M. nigdy więcej po złożeniu zawiadomienia o możliwości popełnienia przez R. M. przestępstwa z art. 276 k.k. nie zwracała się do oskarżonego R. M. o udostępnienie dokumentów (...) sp. z o.o. sp.k., co potwierdza rzeczywiste intencje oskarżycielki we wszczęciu przedmiotowego postępowania karnego i faktu, iż E. M. nigdy nie zależało na uzyskaniu dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k.;

- okoliczności wynikającej z wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie w dniu 03 listopada 2022 roku tj. wiadomości e-mail pracownika biura (...) z dnia 16 grudnia 2020 roku do R. M., z którego wynika informacja o przekazaniu E. M. dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k. za lata 2019-2020; co potwierdza, że ww. biuro nie uzależniało decyzji o wydaniu dokumentacji

finansowej ww. Spółki od zgody oskarżonego R. M.;

- okoliczności, na którą wskazywał w czasie wyjaśnień oskarżony, że E. M. od kwietnia 2018 roku prowadziła rozmowy w przedmiocie sprzedaży swoich udziałów w (...) sp. z o.o. sp.k. podmiotowi zewnętrznemu prowadzącemu działalność konkurencyjną, co rodziło obawy co do naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. sp.k. i przekazania know-how Spółki;

3. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów tj. błędną ocenę zeznań oskarżycielki subsydiarnej E. M. i uznanie ich w całości za wiarygodne podczas, gdy:

- Sąd nie uwzględnił faktu, że działanie E. M. polegające na złożeniu zawiadomienia o możliwości popełnienia przez oskarżonego R. M. przestępstwa z art. 276 k.k. było jej z góry zaplanowanym działaniem skoro jak wynika z akt rozwodowych Stron (III C 950/18) oskarżycielka subsydiarna E. M. przygotowywała się od końca 2017

roku do złożenia pozwu o rozwód gromadząc dowody na wykazanie rozpadu małżeństwa Stron z winy oskarżonego R. M., a pozew o rozwód jak i zawiadomienie do Prokuratury złożone zostały w czerwcu 2018 roku;

- materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza słów oskarżycielki subsydiarnej E. M., że pracownicy biura S. „powiedzieli, że prezes zarządu zabronił udostępniania dokumentacji spółki” - vide zeznania oskarżycielki na rozprawie w dniu 03 listopada 2022 roku;

- oskarżycielka subsydiarna E. M. zeznała nieprawdę, że nie otrzymała dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k. za lata 2019-2020 albowiem przeczy - wiadomość e-mail pracownika biura (...) z dnia 16 grudnia 2020 roku, z którego wynika fakt przekazania E. M. dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k za ww. lata;

4. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów tj. błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego R. M. i uznanie ich w całości

za niewiarygodne podczas, gdy:

- oskarżony R. M. w sposób spójny ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym zeznaniami oskarżycielki subsydiarnej E. M. oraz jej wiadomościami e-mail skierowanymi do biura (...) wskazał, że dokumentacja finansowo-księgową ww. Spółki w czasookresie objętym aktem oskarżenia znajdowała się w biurze (...) stąd brak było podstaw do uznania, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne w całości;

- fakt, że oskarżony R. M. pozostaje w konflikcie z E. M. nie oznacza automatycznie, że to wyjaśnienia oskarżonego uznać należy za niewiarygodne albowiem istotnym w sprawie pozostaje motyw działania oskarżycielki subsydiarnej E. M., która zainicjowała przedmiotowe postępowanie w celu zgromadzenia dowodów w sprawie o rozwód;

5. powyższe w konsekwencji skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych sprawy i skazaniem oskarżonego R. M. za zarzucany mu czyn zabroniony w sytuacji, w której R. M. nie zrealizował swoim zachowaniem znamion

	<p>przestępstwa z art. 276 k.k., albowiem ani nie ukrywał ani też nie usuwał ww. dokumentacji Spółki (...) sp. z o.o. sp.k. jak i nie zabraniał pracownikom biura (...) oraz księgowej udostępniania oskarżycielce subsydiarnej E. M. dokumentacji (...) sp. z o.o. sp.k. w okresie od kwietnia 2018 roku do września 2019 roku.</p>	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Do zarzutów odniesiono się zbiorczo w punkcie dotyczącym apelacji prokuratora.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. za zarzucany mu czyn z art. 276 § 1 kk oraz zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania w tym kosztów ustanowienia obrońcy w sprawie według norm przepisanych.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Biorąc pod uwagę, że podniesione zarzuty były bezzasadne, to na uwzględnienie nie zasługiwał także związany z nimi wniosek. Sąd		

<p>Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, słusznie stwierdzając winę oskarżonego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.</p>		

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wymierzona oskarżonemu kara		
Zwięźle o powodach zmiany.		
<p>Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona oskarżonemu kata grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda była zdecydowanie zbyt łagodna. Z tych względów zastrzył ją, wymierzając mu karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 40 złotych każda. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Wbrew skarżącym Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń faktycznych, słusznie stwierdzając winę oskarżonego. Jako komandytariusz oskarżycielka subsydiarna miała prawo zapoznania się z dokumentacją dotyczącą spółki, czego oskarżony świadomie jej uniemożliwił, ukrywając ją przed nią pomimo wielokrotnego zwracania się o jej udostępnienie. Okoliczności podnoszone przez skarżących, takie jak prawomocność</p>		

<p>postanowienia w sprawie gospodarczej, równolegle tocząca się sprawa rozwodowa czy uzyskanie dostępu do portalu bura rachunkowego, nie miały znaczenia.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia.</p>			
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia.</p>			
	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.</p>			
<p>4.</p>	<p>Konieczność warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięzłe o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
R. M.	II	Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego było zasądzenie od niego na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.200 złotych tytułem opłaty za obie instancje. Powyższe wynikało z art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	

		Zgodnie z w/w przepisami opłata stanowiła 10% kary ostatecznie wymierzonej.	
	7. PODPIS		
0.17.1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 851/19.		
0.17.1.2. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.17.1.3. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.17.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

0.17.1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 851/19.		
0.17.1.2. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.17.1.3. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.17.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.17.1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt III K 851/19.		
0.17.1.2. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.17.1.3. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.17.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana